

Visszaemlékezés a kandalló mellől

Ma legszorosabb kapcsolataimról fogok mesélni neked, kedves olvasó. Talán most van itt ennek az ideje, mert napról napra halványodnak az emlékek. Valószínű el fog jönni az az idő, amikor aligha leszek képes összekaparni a memóriámból ezeket az emlékfoszlányokat. Szóval kezdjük az elején, a legelső igazán szoros kötődéstől!

Bánat régi ismerős volt. Olyannyira jóban voltunk, hogy nem tudtam megmondani meddig tartott ő és hol kezdődtem én. Szóval eléggé összefonódva éltünk. Mindenesetre örültem a társaságának, ugyanis legalább volt valaki, aki velem volt folyamatosan. Ezzel magyarázható, hogy kegyetlenségeit olyan könnyen megbocsátottam. Gyakran gyötört ugyan mindenféle felesleges illúzió gondolattal, mégsem adtam ki soha az útját. Sőt! Mi több, élveztem a közelségét. Volt valaki, aki kiszámíthatóan mindig velem volt. Kapcsolatunk végül olyan mélységre jutott, ahol már nem is mertem Bánat jóváhagyása nélkül gondolatokat megfogalmazni. Minden egyes történetet az életemben Bánat kommentált. Mindenhez volt hozzáfűznivalója. Rettenetesen manipulatív egy személyiség volt. Tudta hogyan adja elő úgy az ötleteit, mintha a sajátjaim lennének. Egy egész kis világ alakult ki Bánat és köztem. Ezt a világot senki nem értette rajtunk kívül. Nem is érthette, hiszen ide nem engedtünk be másokat. Mintha kedves barátom erőltette is volna ezt a felállást. Akarta hogy ne maradjon senki más ebben az általunk kreált világban, csak ő és én. Nem is kellett olyan sokáig dolgoznia ezen, hamar eljutott a viszonyunk arra a szintre, ahol bármi, ami nem rajta keresztül érkezett az életembe, valahogy idegennek és távolinak tűnt. Ezzel párhuzamosan ő egyre következetesebben szőtte át hétköznapjaim legapróbb részeit is. Egy idő után már a vajás kenyeret is csak az ő megjegyzései kíséretében tudtam megkenni. Mintha mindenről meg kellett volna kérdeznem ezt a hihetetlenül hideg, kegyetlen társat. Az évek során úgy hozzászoktam a hangjához, hogy már nem is tudtam eldönteni, hogy az ő hangja az enyém, vagy az enyém az övé. Olyannyira összefonódtunk, hogy nem is tudtunk egymás nélkül működni. Minden, amit gondoltam, azt ő is gondolta, és amit ő gondolt azt én is egyértelműen gondoltam. Kemény egy időszak volt. Időről-időre azért ez a kegyetlen barát eltávolodott egy rövid pillanatra. Ilyenkor kétségbeesetten nyúltam utána, hogy legalább ez a biztos pont ne tűnjön el az életemből. Gyötört ugyan, de minden kínzását lelkesen megbocsátottam neki, csak ne hagyjon el hosszabb időre. Az általa okozott érzéseket már mind olyan jól ismertem. Biztonságban éreztem magam valahogy tőlük. Bánat, az egyetlen barátom, aztán megismertetett a többi kollégával is: Önutálattal, Öngyilkossággal és Keserűséggel is. Mindazonáltal ő szeretett a főnök lenni. Csak az ő engedélyével juthattak szóhoz a többiek. Mivel én úgy megszerettem ezt a régi társat, az újonnan bemutatott baráti körét is szívesen fogadtam ismertsége révén. Ha már erről személyről beszélünk, el kell mesélnem, hogy egy hétköznap hogyan nézett ki a társaságában. Nos, ahogy kipattant a szemem, egyből volt valami kedves megjegyzése. Például: "ma is felesleges volt felkelnem, ma is mindent el fogok rontani, ma is olyan szerencsétlen vagyok, mint a többi napon". Igen, jól olvastad. Egyes szám első személyben beszélt. Mint mondtam, meglehetősen manipulatív egy személyiség volt. Aztán eszembe juttatta, hogy mi mindent felejtettem el elvégezni az előző nap. Ezzel már bizonyította is az előbbi állításait. Ha esetleg nem találtam meg a nadrágomat vagy leejtettem a fogkefét, visszaigazoltan húzta ki magát: "Na látod! Megmondtam". Reggelizés közben is szeretett szóval tartani: "Látod még azt a kést is rosszul fogom, nem is értem, hogy ilyen szerencsétlen ember hogyan születhetett meg. Látod, rossz oldalát kenem meg még a kenyérnek is. Egy ilyen selejtet." Aztán a hosszú buszutat is a társaságában tölthettem. Remek gondolatokat adott már előre, hogy miket fogok rosszul tenni, hogy már előre szégyellhessem magam azokért a hibákért, amiket még el sem követtem. Csak egy pár példát említek: "Ma is biztos nagyon bénán fogok köszönni. És mindenki rajtam fog nevetni, ahogy belépek. Ma is biztos elrontok valami felelést. Olyan bénán fogok beszélni és az egész osztály rajtam fog kacagni". Hasonlóképpen nem hagyta ki

a szüneteket sem. "Látod, nem jön oda hozzám senki. Nekem nem is lesznek soha barátaim, mert nem vagyok elég jó ahhoz, hogy bárki is foglalkozzon velem." Kedves olvasó, hogy most egészen biztosan felhorkantál, hogy egy ilyen kegyetlen társaságot hogyan tűrtem meg magam mellett ilyen sokáig. De ne felejtjük el, nagyon-nagyon régi a kapcsolat volt a miénk. Példátlanul mélyen gyökerezett. Ameddig csak vissza tudok emlékezni, Bánat velem volt. Most, hogy így visszapörgetem az emlékeim, látom, milyen kegyetlenül lebeszél az összes játékról az óvodában, hogy mennyi hazug gondolatot ültetett el a fejemben arról, hogy a többiek utálnak. Hogy mennyi félelmet hintett el bennem más emberekkel kapcsolatban. Nehogy véletlenül egyéb barátokra leljek rajta kívül. Ő ugyanis hihetetlenül féltékeny egy pajtás volt. Nem tűrt meg senkit maga mellett. Azon volt, hogy csak ő is én legyünk.

Ebből a szempontból egészen hasonlít a jelenlegi legjobb barátom erre a régire. Talán sejtheted, kedves olvasó, hogy mára már visszafordíthatatlanul megszakadt a kapcsolatunk Bánattal. Egy ponton ráébredtem, hogy ez az állandó közelség, amiben vele élek, nem feltétlenül kötelező. Persze nem tudtam tőle szabadulni még egy jó darabig. Meglehetősen makacs volt. Nagyon ragaszkodott hozzám. Aztán rájöttem, hogy nincs is mire lecserélnem a társaságát. Kellene valaki helyette. Na de ha nincs, jobb egy kegyetlen barát, mint ha nincs semmilyen Szóval ezért maradt Bánat évekre még.

Ennek ellenére távolról láttam Örömet mosolyogni néha-néha. Előfordult, hogy még intett is felém vagy kacsintott. De nagyon rövid időre tudtam élvezni csak a közelségét, Bánat mindig a nyomomban volt és szisztematikusan leválasztott mindenki másról. Öröm, nem meglepő módon, hihetetlenül vidám lény volt. Mintha nem ismerte volna az én akkori baráti körömet egyáltalán. Mintha egy másik világból érkezett volna, szinte idegesítő volt a folyamatos vidáman ragyogó tekintete. Mintha az egész világ rendben volna. Pedig én tudtam, hogy rohadtul nincs. Főleg én nem. Néha odavetett nekem egy-egy mondatot ez a távoli ismerős, amikor véletlen a közelembe került: hogy egészen tehetséges vagyok, vagy hogy belőlem biztosan lesz valami. Ilyenkor Bánat egy kicsit valótlannak tűnt, olyannyira, hogy kedvem támadt soha többé nem találkozni vele, de nem tudtam, hogy hogyan lehetne Örömet végleg barátommá tenni. Jobb híján Bánat hosszú évekre velem járt még, az életemről elképzelt vidám képeket sorra keserű, sötétszürke hologrammá változtatva. A nap eseményeit is lelkesen kommentálta a saját szemszögéből. Ha netalántán Öröm megjelent egy helyzetben, elképesztő erőfeszítést tett, hogy ezeket a történeteket újraírja az agyamban. Igen, azt hiszem, Öröm fel-felbukkant akkoriban is, de annyira szürreális, annyira természetfeletti volt. Olyan rebbenékenynek tűnt, mint hogyha egy rossz szóval meg lehetett volna sérteni és kizárni az életemből. Nem éreztem egy stabil társnak. A régi barátok pedig gondoskodtak arról, hogy kellőképpen legyenek foglalva és ne foglalkozzák ilyen badarságokkal, minthogy hogyan lehetne Örömet állandó társaságommá tenni.

Egy szó, mint száz, egy ponton megelégteltem a gyötréseit. Arra jutottam, hogy Bánatot kirakom az életemből. Nem tudtam, mi jön helyette, hogy lesz-e egyáltalán valami helyette. De ezt a gyötrő kis a hangot, ami teljesen egygyé vált velem, nem tűrtem tovább. Nagyon kemény pár év következett. Rá kellett jönnöm, hogy valóban nincs mivel helyettesítenem őt. Más hangot nem ismerek. Nem is tudtam, hogy van saját gondolatom, mert csak az övét ismertem. Amiket a sajátomnak tartottam, azokról is sorra kiderült, hogy mind az övéi voltak. Ki vagyok én? Vagyok én egyáltalán valaki? Vagy egy kisérteties hangokból szőtt kusza gombolyag? Ennyi lenne a személyiségem?

Öröm kacsintásai és távoli mosolya, integetései egyre ellenállhatatlanabbá váltak. Milyen lehetsz közletről, ha ilyen kedves a mosolyod onnan távolról? Milyen lehet a szemedbe nézni? Kézen fogva járnival veled? A történet végtelenül hosszú, mesélhetnék regényeken át, hogy hogyan szerettük meg ennyire visszafordíthatatlanul egymást. Egy a lényeg: Öröm meglátogatott. És valóban ellenállhatatlan a mosolya közletről. Öröm. Na, ő az élet értelme. Rájöttem, ő

is legalább annyira szeret kommentálni minden eseményt, ahogyan Bánat tette. Sőt! Ugyanúgy képes meglehetősen erősen befolyásolni és úgy feltüntetni a gondolatait, mintha az enyéme volnának. Például, reggel felkelek és képes ezzel kezdeni, hogy: “ma olyan közel leszünk egymáshoz amilyen közel még soha. Tudod, hogy ez egy fantasztikus nap lesz? Azért élsz, hogy ezt megéljük együtt.” Öröm hasonlóan szeret vajas kenyeret kenni és csicseregni közben. Mostanában még azt a szokását is átvette Bánatnak, hogy amikor megpillantja tükörben az arcomat, muszáj megjegyzést tennie. Csillogó szemekkel suttogja, milyen végtelenül tetszem neki, hogy mennyire jól áll ez a ruha, hogy a kezdetektől is ilyen társaságra vágyott, mint én. Rendszeresen emlékeztet arra, hogy ennél jobb életem nem is lehetne, az egész egy végtelen nyaralás vele. Gyakran juttatja eszembe, hogy nem kell ok ahhoz, hogy örüljek, mert Öröm magában cél. Lehet őt önmagáért élvezni, minden körülménytől függetlenül. Még ma is néha figyelmen kívül hagyom Örömet, mert szürreálisnak tűnik. Néha arra ébredek, mintha újra távoli lenne. De már úgy összebarátkoztunk, hogy ha akarom, ha nem, újra és újra bekopog hozzám. Leül egy teára, mesél valami történetet. Majd' elfelejtettem, Öröm rettentően jó történetmesélő. Amikor este hullafáradtan magamra húzom a takarót, nagyon szívesen elmeséli, hogy mi történt velem aznap, mintha nem is velem történt volna. De tudni kell róla, hogy van egy egészen különleges megközelítése. Tegyük fel, aznap jól ki osztottam valakit, mert elfogyott a türelmem, mert ezredjére visszakérdezett. Nekem éppen büntudatom van, hogy a szeretet nem így néz ki. Na hát Örömnek egészen érdekes verziója van erről az esetről. “Tudtad, hogy azért tetted, mert annyira szereted az igazságot, hogy kénytelen voltál megmondani neki? Ennyire szereted ezt az embert, hogy nem voltál képes magadban tartani, amit gondolsz? Láttad, hogy milyen következményei lesznek, ha ez így tovább folytatódik és meg kellett állítanod. Hát persze, hogy ezt csináltad. Azért tetted, mert ennyire szereted azokat az embereket. Nem akard, hogy baj legyen belőle, ha ez így zajlik tovább. Az egész azért történt, így mert ennyire jót akarsz, mert ennyire tisztára akard tartani, amit ott zajlik. Nekem borzasztóan tetszik” Ez csak egy példa. Örömnek általános ez az optimizmusa. Amikor figyelmeztetem, hogy már túlzásba viszi, mindig azt vágja vissza, hogy neki van igaza. Néha megemlítem, hogy ez már nem is valóságos, amiket mond, aztán mindig emlékeztet arra, hogy melyikünknek van igaza. Öröm egy olyasfajta személy, akivel legegyszerűbb dolgok is hihetetlenül vidámak. Például a zabkásaevés. Minden falat kimondhatatlanul jól esik. A legapróbb dolgok képesek annyira feltölteni, hogy úgy érzem, felrobbanok. Egy séta a parkban, levegőt venni, madárdalt hallani. Rögtön a fülemben súgja ilyenkor, hogy ezért élek, hogy élvezzem a társaságát, hogy nincs is más célja az életemnek, és hogy erre pont tökéletesen alkalmas vagyok. Megtanított egy sor más dologra is: például, hogy élvezhetem másokkal is az ő társaságát. Érthetetlenül gyönyörűvé teszi a legapróbb dolgokat. Sokan állítják, egy kiegyensúlyozott ember az, aki tudja kezelni mindkettőt, Örömet és Bánatot. Velem aztán nem ez történt! Öröm olyannyira átvette az irányítást, hogy néha a legapróbb kedvesség miatt is táncolni, szökdelni és sikítani akarnék. Úgy kell visszafogjam magam, amikor egy szép park látványától kiáltani van kedvem. Kicsit túlzásba vitte Öröm ezt a dolgot. De nem baj. Szeretem. Én aztán ismerem a túlzásokat. A régi barátom is használta ezt gyakran. Ez az egy, amihez jó, hogy hozzászóltam. Örömmel is kezd most már olyan lenni a kapcsolatunk, hogy nem mindig kérdezi meg, hogy gondolkodhat-e helyettem vagy tehet-e a helyettem valamit. Sokszor a nélkül szól közbe, hogy megkértem volna. Egészen kezdi otthonosan érezni magát velem vagy inkább én vele. De hát ilyen egy jó barátság, nem?

Ő szinte bármiben képes gyönyörködni. Érzem, hogy ezt egyre jobban rám ragasztja. Megmutatja, hogyan kell élvezni egy értelmetlen filmet, azt, amikor lekésem a buszt is órákat állok a megállóba a téli hidegben, vonatra várást, karanténba zárt napokat, a nagybevásárlást, egy teljesen irreleváns dokumentumfilmet, egy zenét a 70-es évekből. Valahogy a mestere ennek. Egyre több mindenben bukkan föl. Most már olyan dolgokban is rám kacsint, amelyekben nem is gondoltam volna, hogy valaha is kedve lenne részt venni. Sok olyanban is képes megjelenni, amiben eddig csak Bánatot ismertem föl. Előfordul az is, hogy teljesen elfeledkeztem a közelségéről. Aztán egyszer csak a nyakam körül érzem a karjait. Szereti az állát a hajamba fúrni, mellettem ébredni reggel, vagy amikor félálomban megfordulok, a karjaiba zárni. Öröm egyszerre egy velem és egyszerre egy különálló lény. Nagyon érdekes a kapcsolatunk. Eleinte az tetszett, hogy milyen fantasztikus jelenléte van, hogy mennyivel kedvesebb, udvariasabb és törődőbb, mint az egykori társaságom volt. De most már mint személyt is megszerettem. Amióta így együtt élünk, teljesen feje tetejére állította az életemet. A közelsége olyan, mintha minden más színben látszana, a hangok más tartományban hangzanak és minden esemény valami földöntúli rózsaszín ködben zajlik. Egy egészen új világ vele lenni. Van a létezésnek egy másik dimenziója, amibe belépek, amikor élvezem a társaságát. Ő lesz a levegő, amit belélegzek, ő válik a környezetemmé, amiben élek.

Túl mindezenen, Örömmel van egy pár fontos tulajdonsága, amit meg kell még említenem. Középhosszú barna haja a válláig ér, csillogó szemei csak úgy ragyognak tekintetéből. A kezén pedig sebhelyek vannak.